SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 13. oktobra 2011*

V zadevi C-224/10,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Landgericht Baden-Baden (Nemčija) z odločbo z dne 6. maja 2010, ki je prispela na Sodišče 10. maja 2010, v kazenskem postopku proti

Leu Apeltu,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi J. N. Cunha Rodrigues, predsednik senata, U. Lõhmus, A. Rosas (poročevalec), A. Ó Caoimh in A. Arabadžiev, sodniki,

generalni pravobranilec: Y. Bot,
sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

* Jezik postopka: nemščina.

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za L. Apelta B. Stege, odvetnik,

– za Evropsko komisijo G. Braun, zastopnik,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 30. junija 2011

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 1, 5(1)(a), 7(1)(b) in 8(2) in (4) Direktive Sveta z dne 29. julija 1991 o vozniških dovoljenjih (91/439/EGS) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek 1, str. 317), kakor je bila spremenjena z Direktivo Komisije 2000/56/ES z dne 14. septembra 2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek 5, str. 88, v nadaljevanju: Direktiva 91/439), in na razlago člena 11(4) Direktive 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih (UL L 403, str. 18).

2 Ta predlog je bil predložen v okviru kazenskega postopka proti L. Apeltu zaradi naklepne vožnje brez vozniškega dovoljenja.

Pravni okvir

Ureditev Unije

3 V prvi uvodni izjavi Direktive 91/439 je navedeno:

„[…] za namene skupne prometne politike in kot prispevek za izboljšanje varnosti v cestnem prometu, kot tudi za olajšanje gibanja oseb, ki se nastanijo v drugi državi članici, kot pa so opravile vozniški izpit, [je] zaželeno, da bi obstajal vzorec nacionalnega vozniškega dovoljenja Skupnosti, ki bi bil v državah članicah vzajemno priznan brez kakršnekoli obveznosti zamenjave vozniških dovoljenj“.

4 Iz četrte uvodne izjave Direktive 91/439 je razvidno, da je zaradi prometne varnosti treba določiti minimalne pogoje za izdajo vozniškega dovoljenja.

5 Člen 1(1) in (2) Direktive 91/439 določa:

„1. Države članice uvedejo nacionalno vozniško dovoljenje, ki temelji na vzorcu Skupnosti, opisanem v Prilogi I ali Prilogi Ia, v skladu z določbami te direktive.

2. Vozniška dovoljenja, ki jih izdajo države članice, se vzajemno priznavajo."

6 Člen 3 te direktive določa:

„1. Vozniško dovoljenje, določeno v členu 1, dovoljuje vožnjo vozil naslednjih kategorij:

[…]

Kategorija B

– motorna vozila, katerih največja dovoljena masa ne presega 3500 kilogramov in ki imajo poleg sedeža za voznike še največ osem sedežev; […]

[…]

Kategorija D

– motorna vozila za prevoz oseb, ki imajo poleg sedeža za voznika še več kot osem sedežev; […]

2. Znotraj kategorij A, B, B + E, C, C + E, D in D + E se lahko izda posebno vozniško dovoljenje za vožnjo vozil naslednjih podkategorij […]“

7 Člen 5(1)(a) navedene direktive določa:

„1. Za izdajo vozniških dovoljenj veljajo naslednji pogoji:

(a) dovoljenja za kategorije C in D se izdaja samo voznikom, ki so že upravičeni do vožnje vozil kategorije B“.

8 Člen 7(1) te direktive določa:

„Vozniška dovoljenja se poleg tega izdajajo samo tistim kandidatom:

[…]

(b) ki imajo običajno prebivališče na ozemlju države članice, ki izda dovoljenje, ali ki lahko predložijo dokazilo, da na ozemlju države članice študirajo že najmanj šest mesecev."

9 V skladu s členom 7(5) Direktive 91/439 nihče ne more imeti več kot eno vozniško dovoljenje.

10 Člen 8(2) in (4), prvi pododstavek, te direktive določa:

„2. Ob upoštevanju načela teritorialnosti kazenskega in policijskega prava lahko država članica, v kateri ima imetnik vozniškega dovoljenja druge države članice običajno prebivališče, uporabi svoje nacionalne predpise o omejitvi, začasnem odvzemu, odvzemu ali preklicu pravice do vožnje in, če je potrebno, v ta namen zamenja dovoljenje.

[…]

4. Država članica lahko zavrne priznanje kakršnegakoli vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, osebi, za katero na njenem ozemlju velja eden izmed ukrepov, omenjenih v odstavku 2."

11 V skladu z delom I, A, točka 1, drugi odstavek, Priloge II k Direktivi 91/439 se lahko vsak kandidat za vozniško dovoljenje v eni kategoriji, ki je opravil teoretični preskus za dovoljenje v drugi kategoriji, izvzame iz skupnih določb točk od 2 do 4 te priloge.

12 V delu I, A, točka 2, navedene priloge II je določena vsebina teoretičnega preskusa za vse kategorije vozil. Posebne določbe za kategoriji A in A1 so v točki 3 tega dela I, A, posebne določbe za kategorije C, C + E, C1, C1 + E, D, D + E, D1 in D1 + E pa so v točki 4 navedenega dela I, A.

13 Člen 11(1) in (4) Direktive 2006/126 določa:

„1. Če imetnik veljavnega nacionalnega vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala država članica, pridobi običajno prebivališče v drugi državi članici, lahko zahteva, da se njegovo vozniško dovoljenje zamenja za enakovredno dovoljenje. Država članica, ki izvede zamenjavo, preveri, za katero kategorijo je predloženo dovoljenje dejansko še veljavno. […]

[…]

4. Država članica zavrne izdajo vozniškega dovoljenja prosilcu, čigar vozniško dovoljenje je omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto v drugi državi članici.

Država članica zavrne priznanje veljavnosti vsakega vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica osebi, čigar vozniško dovoljenje je na ozemlju prve države članice omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto.

Država članica lahko zavrne tudi izdajo vozniškega dovoljenja prosilcu, čigar dovoljenje je bilo v drugi državi članici razveljavljeno.“

Nacionalna ureditev

14 Člen 28(1) in (4) uredbe o dostopu oseb do cestnega prometa (uredba o vozniškem dovoljenju) (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordnung)) z dne 18. avgusta 1998 (BGBl. 1998 I, str. 2214) v različici, ki je veljala v času dejanskega stanja v postopku v glavni stvari, določa:

„1. Imetnikom veljavnega vozniškega dovoljenja Evropske unije ali Evropskega gospodarskega prostora, ki imajo v Nemčiji običajno prebivališče […], je ob upoštevanju omejitev iz odstavkov od 2 do 4 v tej državi dovoljena vožnja motornih vozil v okviru omejitev njihovega vozniškega dovoljenja. […]

4. Upravičenje iz odstavka 1 ne velja za imetnike vozniškega dovoljenja Evropske unije ali Evropskega gospodarskega prostora,

[…]

3. ki jim je v Nemčiji sodišče izdalo ukrep začasnega ali pravnomočnega odvzema vozniškega dovoljenja ali jim je upravni organ izdal takoj izvršljivi ali pravnomočni ukrep odvzema […]“

15 Člen 21(1), točka 1, zakona o cestnem prometu (Straßenverkehrsgesetz), v različici, ki je veljala v času dejanskega stanja v postopku v glavni stvari, določa:

„1. S kaznijo odvzema prostosti do enega leta ali z denarno kaznijo se kaznuje

1. kdor vozi motorno vozilo, čeprav nima za to zahtevanega vozniškega dovoljenja, ali komur je v skladu s členom 44 kazenskega zakonika ali v skladu s členom 25 tega zakona prepovedana vožnja motornih vozil […]“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

16 Pristojni organ okrožja Verden (Nemčija) je 14. decembra 1998 L. Apeltu, nemškemu državljanu, izdal vozniško dovoljenje, ki se je nanašalo na razrede 1a, 1b, 3, 4 in 5.

17 Policija v Nemčiji je 23. januarja 2006 ustavila L. Apelta, medtem ko je vozil v vinjenem stanju. Nemška policija („polizeiliche Verwahrung“) mu je naslednji dan vozniško dovoljenje začasno odvzela.

18 Amtsgericht Osterholz-Sharmbeck je L. Apelta 31. maja 2006 obsodilo na plačilo denarne kazni zaradi vožnje v vinjenem stanju. Odvzeta sta mu bila vozniško dovoljenje in pravica do vožnje ter izrečena prepoved zaprositi za novo vozniško dovoljenje, ki se je iztekla 29. novembra 2006.

19 L. Apelt je 1. marca 2006, to je preden so mu nemški organi sodno odvzeli vozniško dovoljenje, vendar po tem, ko mu je nemška policija to dovoljenje začasno odvzela, od pristojnih čeških organov pridobil dovoljenje za vožnjo vozil kategorije B, na podlagi katerega mu je bilo istega dne izdano vozniško dovoljenje. Kraj prebivališča, naveden v tem dovoljenju, je v Nemčiji.

20 L. Apelt je 30. aprila 2007, to je po izteku prepovedi, da zaprosi za novo vozniško dovoljenje, ki mu jo je izreklo Amtsgericht Osterholz-Scharmbeck, od čeških organov pridobil dovoljenje za vožnjo vozil kategorije D. Na podlagi tega mu je bilo isti dan izdano vozniško dovoljenje, na katerem sta navedena kraj prebivališča, ki je v Češki republiki, in dan izdaje vozniškega dovoljenja B kategorije, in sicer 1. marec 2006.

21 L. Apelt je bil 11. julija 2009 ustavljen, medtem ko je na območju občine Achern (Nemčija) vozil avtobus. Državno tožilstvo je od Amtsgericht Achern zahtevalo, naj zoper L. Apelta v kazenskem postopku izda sklep zaradi naklepne vožnje brez vozniškega dovoljenja. Amtsgericht Achern je ta zahtevek zavrnilo z obrazložitvijo, da je dovoljenje za vožnjo vozil kategorije D, ki so ga izdali češki organi po poteku prepovedi, na nemškem ozemlju veljavno.

22 Državno tožilstvo je zoper ta sklep vložilo pritožbo pri Landgericht Baden-Baden, pri čemer je trdilo, da je vozniško dovoljenje kategorije B, ki v Nemčiji ni veljavno, nujni sestavni del vozniškega dovoljenja kategorije D.

23 V teh okoliščinah je Landgericht Baden-Baden prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali lahko država članica ob upoštevanju člena 5(1)(a) Direktive 91/439[…], v skladu s katerim se lahko vozniška dovoljenja za kategorijo D izdajajo samo voznikom, ki so že upravičeni do vožnje vozil kategorije B, skladno s členoma 1 ter 8(2) in (4) navedene direktive zavrne priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica in ki se nanaša na kategoriji B in D, zlasti kar zadeva kategorijo D, če se je imetniku tega dovoljenja vozniško dovoljenje kategorije B izdalo pred sodnim odvzemom vozniškega dovoljenja v prvonavedeni državi članici, vozniško dovoljenje kategorije D pa šele po sodnem odvzemu in po izteku s tem povezane prepovedi izdaje novega vozniškega dovoljenja?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen:

Ali lahko prvonavedena država članica zavrne priznanje navedenega vozniškega dovoljenja, zlasti kar zadeva kategorijo D, na podlagi člena 11(4) Direktive 2006/126[…], v skladu s katerim država članica zavrne priznanje veljavnosti vsakega vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica osebi, ki ji je vozniško dovoljenje na ozemlju prve države članice odvzeto, če je bilo dovoljenje za vožnjo vozil kategorije B odobreno 1. marca 2006, dovoljenje za vožnjo vozil kategorije D pa 30. aprila 2007, in je bilo vozniško dovoljenje izdano na zadnjenavedeni dan?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

24 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem sprašuje, ali lahko država članica ob upoštevanju člena 5(1)(a) Direktive 91/439, v skladu s katerim se lahko vozniška dovoljenja za kategorijo D izdajajo samo voznikom, ki so že upravičeni do vožnje vozil kategorije B, skladno s členoma 1 in 8(2) in (4) te direktive zavrne priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica za kategoriji B in D, zlasti kar zadeva kategorijo D, če se je imetniku tega dovoljenja vozniško dovoljenje kategorije B izdalo pred sodnim odvzemom vozniškega dovoljenja v prvonavedeni državi članici, vozniško dovoljenje za kategorijo D pa šele po tem sodnem odvzemu in po izteku s tem povezane prepovedi izdaje novega vozniškega dovoljenja.

25 Dodati je treba, da predložitveno sodišče pojasnjuje, da čeprav so češki organi vozniško dovoljenje za kategorijo B izdali, preden je bilo L. Apeltu v Nemčiji s sodno odločbo odvzeto vozniško dovoljenje, je bilo to dovoljenje izdano po tem, ko mu je nemška policija začasno odvzela nemško vozniško dovoljenje, zato sta tako ta zadnji ukrep kot sodni odvzem upravičena z razlogi, ki so obstajali na dan, ko so češki organi izdali vozniško dovoljenje za kategorijo B. Poleg tega predložitveno sodišče opozarja tudi na to, da je kraj prebivanja L. Apelta, ki je naveden na tem zadnjem vozniškem dovoljenju, v Nemčiji.

26 V skladu s členom 7(1)(b) Direktive 91/439 se vozniška dovoljenja med drugim izdajajo samo tistim kandidatom, ki imajo običajno prebivališče na ozemlju države članice, ki izda dovoljenje, ali ki lahko predložijo dokazilo, da na ozemlju države članice študirajo že najmanj šest mesecev.

27 Da bi se predložitvenemu sodišču dal koristen odgovor, je treba postavljeno vprašanje razumeti tako, da se z njim v bistvu sprašuje, ali členi 1(2), 5(1)(a), 7(1)(b) in 8(2) in (4) Direktive 91/439 nasprotujejo temu, da država članica gostiteljica zavrne priznanje vozniškega dovoljenja za kategoriji B in D, ki ga je izdala druga država članica, prvič, če je bilo imetniku navedenega vozniškega dovoljenja dovoljenje za vožnjo vozil kategorije B izdano ob neupoštevanju pogoja običajnega prebivališča in po tem, ko mu je policija prve države članice začasno odvzela vozniško dovoljenje, ki ga je izdala ta prva država članica, vendar pred sodnim odvzemom vozniškega dovoljenja v tej prvi državi članici, in drugič, če je bilo imetniku navedenega vozniškega dovoljenja dovoljenje za vožnjo vozil kategorije D izdano po sodnem odvzemu in po izteku prepovedi izdaje novega vozniškega dovoljenja.

28 V skladu z ustaljeno sodno prakso člen 1(2) Direktive 91/439 določa vzajemno priznavanje vozniških dovoljenj, ki so jih izdale države članice, brez kakršne koli formalnosti. Ta določba nalaga državam članicam jasno in natančno obveznost, ki ne dopušča nobene proste presoje glede ukrepov, ki jih je treba sprejeti za uskladitev z njo (sodba z dne 19. maja 2011 v zadevi Grasser, C-184/10, ZOdl., str. I-4057, točka 19 in navedena sodna praksa).

29 Država članica izdajateljica mora preveriti, ali so izpolnjene minimalne zahteve prava Unije, zlasti ti v zvezi s prebivališčem in sposobnostjo za vožnjo, določene v členu 7(1) navedene direktive, in ali je torej izdaja vozniškega dovoljenja upravičena (zgoraj navedena sodba Grasser, točka 20 in navedena sodna praksa).

30 Če so torej organi države članice izdali vozniško dovoljenje v skladu s členom 1(1) Direktive 91/439, druge države članice nimajo pravice preveriti, ali so bili izpolnjeni pogoji za izdajo, ki jih določa ta direktiva. Dejstvo, da ima nekdo vozniško dovoljenje, ki ga je izdala država članica, je namreč treba šteti za dokaz, da je imetnik tega dovoljenja na dan, ko mu je bilo izdano, izpolnjeval navedene pogoje (zgoraj navedena sodba Grasser, točka 21 in navedena sodna praksa).

31 Vendar pa je iz sodbe z dne 20. novembra 2008 v zadevi Weber (C-1/07, ZOdl., str. I-8571) razvidno, da člena 1(2) in 8(2) in (4) Direktive 91/439 ne nasprotujeta temu, da država članica na svojem ozemlju zavrne priznanje pravice do vožnje na podlagi vozniškega dovoljenja, ki ga je druga država članica izdala osebi, za katero na ozemlju prve države članice velja ukrep odvzema pravice do vožnje, tudi če je bil ta ukrep izrečen po izdaji navedenega dovoljenja, če je to pridobljeno v času veljavnosti ukrepa začasnega odvzema vozniškega dovoljenja, izdanega v prvi državi članici, in če sta tako ta slednji ukrep kot navedeni ukrep odvzema upravičena z razlogi, ki obstajajo na dan izdaje drugega vozniškega dovoljenja.

32 V zadevi v glavni stvari je bil ukrep sodnega odvzema vozniškega dovoljenja izrečen po tem, ko so češki organi L. Apeltu izdali vozniško dovoljenje za kategorijo B. Vendar je bilo to vozniško dovoljenje izdano med tem, ko je nemška policija L. Apeltu začasno odvzela vozniško dovoljenje, izdano v Nemčiji.

33 Kot je navedlo predložitveno sodišče, je mogoče navedeni ukrep začasnega odvzema obravnavati kot začasni odvzem iz člena 8(2) in (4) Direktive 91/439. Ta direktiva pa ne nasprotuje temu, da nemške oblasti na svojem ozemlju zavrnejo priznanje vozniškega dovoljenja za kategorijo B, ki so ga L. Apeltu izdali češki organi, saj sta tako ukrep začasnega odvzema s strani nemške policije kot sodni odvzem upravičena z razlogi, ki so obstajali na dan izdaje tega vozniškega dovoljenja.

34 Vsekakor je treba opozoriti, da je iz predložitvene odločbe razvidno, da je kraj prebivanja, ki je naveden na tem vozniškem dovoljenju, v Nemčiji. Neupoštevanje pogoja običajnega prebivališča v smislu člena 7(1)(b) Direktive 91/439 pa lahko že samo po sebi upravičuje zavrnitev priznanja vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica.

35 Iz sodne prakse Sodišča je namreč razvidno, da členi 1(2), 7(1)(b) in 8(2) in (4) Direktive 91/439 ne nasprotujejo temu, da država članica gostiteljica na svojem ozemlju zavrne priznanje vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, če je na podlagi podatkov iz tega dovoljenja ugotovljeno, da pogoj običajnega prebivališča, določen v členu 7(1)(b) te direktive, ni bil upoštevan (zgoraj navedena sodba Grasser, točka 33).

36 Zato so bili nemški organi upravičeni zavrniti priznanje vozniškega dovoljenja, kot je to, ki so ga L. Apeltu za vozila kategorije B izdali češki organi.

37 Glede vprašanja, ali sme država članica zavrniti priznanje vozniškega dovoljenja, kot je ta, ki so ga L. Apeltu češki organi izdali za vozila kategorije D, je treba opozoriti, da

je iz člena 5(1)(a) Direktive 91/439 razvidno, da se lahko vozniško dovoljenje za vozila kategorije D izda samo voznikom, ki so že upravičeni do vožnje vozil kategorije B.

38 Komisija trdi, da ker so zahteve za pridobitev vozniškega dovoljenja za kategorijo D strožje od zahtev za pridobitev vozniškega dovoljenja za kategorijo B in ker je bilo vozniško dovoljenje za kategorijo D L. Apeltu izdano po izteku prepovedi zaprositi za novo vozniško dovoljenje, dan pridobitve vozniškega dovoljenja za kategorijo B, ki je naveden na vozniškem dovoljenju za kategorijo D, ne more vplivati na obveznost vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, določeno z Direktivo 91/439.

39 Te argumentacije ni mogoče sprejeti.

40 V skladu s členom 3(1) Direktive 91/439 lahko namreč vozniško dovoljenje, izdano v skladu z njenim členom 1, dovoljuje vožnjo vozil različnih kategorij. Znotraj teh kategorij se lahko izda posebno vozniško dovoljenje za vožnjo vozil različnih podkategorij v skladu s členom 3(2) navedene direktive.

41 S tem namenom vozniško dovoljenje za kategorijo B dovoljuje vožnjo motornih vozil, katerih največja dovoljena masa ne presega 3500 kilogramov in ki imajo poleg sedeža za voznike še največ osem sedežev. Na drugi strani pa vozniško dovoljenje za kategorijo D dovoljuje vožnjo motornih vozil za prevoz oseb, ki imajo poleg sedeža za voznika še več kot osem sedežev.

42 Kot je v točki 33 sklepnih predlogov navedel generalni pravobranilec, ta delitev na kategorije in podkategorije omogoča, da so minimalni pogoji, ob upoštevanju katerih je treba izdati vozniško dovoljenje, prilagojeni vsaki od njih.

43 Natančneje, Direktiva 91/439 v prilogah II in III določa skupno temeljno podlago za vse kategorije vozniškega dovoljenja. Izdaja vsakega vozniškega dovoljenja je odvisna od izpolnitve minimalnih pogojev, ki jih določa ta skupna temeljna podlaga. Kot je v točki 37 sklepnih predlogov navedel generalni pravobranilec, so med njimi na primer ti, da kandidati obvladajo vozilo tako, da ne povzročajo nevarnih situacij ali da v taki situaciji ustrezno reagirajo, ali da poznajo varnostne razdalje med vozili, zavorne poti in kako se zadevno vozilo oprijema cestišča.

44 Poleg minimalnih pogojev obstajajo za vsako kategorijo posebni preskusi, zlasti za kategorijo D.

45 V zvezi s tem je treba navesti, da je iz dela I, A, točka 1, drugi odstavek, Priloge II k Direktivi 91/439 razvidno, da je lahko vsak kandidat za vozniško dovoljenje v eni kategoriji, ki je opravil teoretični preskus za dovoljenje v drugi kategoriji, oproščen teoretičnih preskusov zlasti glede cestnoprometnih predpisov.

46 Tako je iz besedila in strukture Direktive 91/439 razvidno, da je vozniško dovoljenje za kategorijo B nujna in predhodna osnova za pridobitev vozniškega dovoljenja za kategorijo D.

47 Zato bi bilo v nasprotju s ciljem varnosti v cestnem prometu, navedenim v prvi in četrti uvodni izjavi Direktive 91/439, če se državi članici gostiteljici ne bi dovolilo, da zavrne priznanje vozniškega dovoljenja za kategorijo D, ki je bilo izdano na podlagi vozniškega dovoljenja za kategorijo B, ki vsebuje nepravilnost, ki upravičuje nepriznanje tega zadnjega dovoljenja.

48 Zato je treba ugotoviti, da če sme država članica na podlagi Direktive 91/439 zavrniti priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja za kategorijo B, ki so ga izdali organi druge države članice, ima prav tako pravico, da ne prizna veljavnosti vozniškega dovoljenja za kategorijo D, ki je bilo izdano na podlagi navedenega vozniškega dovoljenja za kategorijo B.

49 Ker vozniško dovoljenje za kategorijo B, ki so ga L. Apeltu izdali češki organi, vsebuje nepravilnosti, ki upravičujejo njegovo nepriznanje, členi 1(2), 5(1)(a), 7(1)(b) in 8(2) in (4) Direktive 91/439 ne nasprotujejo temu, da nemški organi zavrnejo tudi priznanje vozniškega dovoljenja za kategorijo D, ki so ga L. Apeltu na podlagi njegovega vozniškega dovoljenja za kategorijo B izdali češki organi.

50 Glede na navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da členi 1(2), 5(1)(a), 7(1)(b) in 8(2) in (4) Direktive 91/439 ne nasprotujejo temu, da država članica gostiteljica zavrne priznanje vozniškega dovoljenja za kategoriji B in D, ki ga je izdala druga država članica, prvič, če je bilo imetniku navedenega vozniškega dovoljenja dovoljenje za vožnjo vozil kategorije B izdano ob neupoštevanju pogoja običajnega prebivališča in po tem, ko mu policija prve države članice začasno odvzela vozniško dovoljenje, ki ga je izdala ta prva država članica, vendar pred sodnim odvzemom vozniškega dovoljenja v tej prvi državi članici, in drugič, če je bilo imetniku navedenega vozniškega

dovoljenja dovoljenje za vožnjo vozil kategorije D izdano po sprejetju ukrepa sodnega odvzema in po izteku prepovedi izdaje novega vozniškega dovoljenja.

Drugo vprašanje

51 Glede na to, da dejansko stanje v sporu v glavni stvari zadeva leti 2006 in 2007, ko se člen 11(4) Direktive 2006/126 še ni uporabljal, na drugo vprašanje ni treba odgovoriti.

Stroški

52 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Členi 1(2), 5(1)(a), 7(1)(b) in 8(2) in (4) Direktive Sveta z dne 29. julija 1991 o vozniških dovoljenjih (91/439/EGS), kakor je bila spremenjena z Direktivo Komisije 2000/56/ES z dne 14. septembra 2000, ne nasprotujejo temu, da država članica gostiteljica zavrne priznanje vozniškega dovoljenja za kategoriji B in D, ki ga je izdala druga država članica, prvič, če je bilo imetniku navedenega vozniškega

dovoljenja dovoljenje za vožnjo vozil kategorije B izdano ob neupoštevanju pogoja običajnega prebivališča in po tem, ko mu je policija prve države članice začasno odvzela vozniško dovoljenje, ki ga je izdala ta prva država članica, vendar pred sodnim odvzemom vozniškega dovoljenja v tej prvi državi članici, in drugič, če je bilo imetniku navedenega vozniškega dovoljenja dovoljenje za vožnjo vozil kategorije D izdano po sprejetju ukrepa sodnega odvzema in po izteku prepovedi izdaje novega vozniškega dovoljenja.

Podpisi